

Հովհաննես Թումանյան

Ոչ յօրինակ այլոց...

Ազատ, համարձակ բարձրացի՛ր, արատ,
Քո պատվանդանի վերա ոսկեղեն,
Բարձրացի՛ր, իշխի՛ր... թող մարդիկ անպարտ
Հորդ արտասուքով ոտքդ ողողեն:

Դո՛ւրս արի, հանցա՛նք, մեծատան շենքից.
Խեղդի՛ր, խորտակի՛ր անմեղ տղկարին,
Մի քաշվիր տիրոջ փառավոր միրքից
Նա ընկեր է քո առած ավարին:

Եվ քաջալերված լրբենի բազուկ,

Ճեղքիր ճակատը ճշմարտախոսի,
Արդեն արծաթով վաճառվեց ծածուկ
Եվ ճշմարտության խոսքը Հիսուսի:

Դու, սեղանավոր, ձեռքդ տարածիր
Դեպի սեղանը մարդոց սրբության...

Մի՛ վախիր, ամեն բողոք ու խնդիր
Պիտի սին օդում անկատար մնան:

